

La carbassa que volia encendre la nit

Al final de l’hort vivia la Bruna, una carbassa rodona, llisa i d’un taronja brillant. Quan s’acostava Halloween, les altres carbasses parlaven de les cares que tindrien: ulls triangulars, dents enormes i somriures esgarrifosos.

La Bruna, en canvi, volia il·luminar la nit sense fer por a ningú.

—M’agradaria tenir finestres en forma d’estrella —va confessar a la Jana i en Roc, els dos germans que cuidaven l’hort.

Els infants es van mirar. Cada any havien decorat les carbasses igual, però van decidir escoltar-la. Van dibuixar estrelles petites, una lluna i una porta rodona. Abans de començar, li van ensenyar el disseny a la Bruna.

—Així sí —va respondre ella, fent rodolar una mica la tija.

Aquella tarda una tempesta va deixar el poble sense llum. La festa semblava condemnada a acabar abans de començar. La Jana i en Roc van posar una espelma dins la Bruna, però el vent l’apagava una vegada i una altra.

Llavors, unes cuques de llum que s’amagaven entre les tomaqueres van veure les finestres d’estrella. Van entrar per la porta rodona i es van acomodar dins la carbassa. La Bruna es va encendre amb una llum daurada, suau i viva.

Els germans la van portar a la plaça. Pel camí, altres infants van acostar les seves llanternes i la claror va anar creixent. La Bruna va guiar els veïns fins a les taules de la festa, va il·luminar els músics i va ajudar una nena petita a trobar el seu pare.

Ningú va trobar a faltar les dents punxegudes. Tothom mirava les estrelles que la Bruna projectava a les parets.

Quan va tornar l’electricitat, l’alcaldessa va apagar els fanals durant cinc minuts més perquè el poble pogués contemplar aquella llum especial.

Des d’aleshores, a l’hort cada carbassa triava la seva decoració. N’hi havia amb flors, núvols, peixos i fins i tot una amb una recepta de sopa. La Bruna havia ensenyat que una tradició també pot créixer quan cadascú hi posa una mica de la seva pròpia llum.